

Den dag da Dorte drak dus

Det var Dorte, det var Didrik, det var dejligt,
de var unge begge to, det var et plus.
Og familien var på landet og kom slet ikke hjem,
den dag da Dorte drak dus.

Det var lunt, og øjeblikket var belejligt
til at kigge på Merkur og Sirius.
Der blev kigget et par stjerner eller tre eller fem
den dag da Dorte drak dus.

Det var Didriks ide,
der kan man se,
skæbnen er straks på vej,
når familien er borte,
og når lille Dorte
sidder sådan solo for sig selv og keder sig.

Både hun og Didrik havde det med varme,
skønt det kun var cirka sytten celsius.
Ti små tækelige tællelys af tælle stod tændt
den dag da Dorte drak dus.

Det var Dorte, det var Didrik, det var dejligt,
da de dropped' den moralske habitus.
Alle ærkeengle spilled' på basuner og sang
den dag da Dorte drak dus.

Der blev kysset, der blev hvisket, der blev bejlet
inden for en sofas snævre radius.
En historisk bog vil komme til at hedde engang:
"Den dag da Dorte drak dus".

Klokken nærmed' sig et
lidt efter lidt,
fuldmånen gled forbi.
Nattergalen slog en trille,
Dorte hvisked' stille:
Sådan set er så'n en sofa sjov at sidde i.

Og det samme sagde Didrik i det samme,
og så slukked' han den sidste fidibus.
Det var klokken fire fem-og-fyrre fæstningen faldt
den dag da Dorte drak dus.